Pr. 2º. na in eo stu s[ecundu]m nullam tem
poris durationem praecedit deus, sed semper est contracta, ca ille
stus sol importet independentiã nãe cõis ab inferioribus, n. u.
antecedentiã durãõis, q. in r nãm et inferiora dari nequit s.n.
Considerentur quod essentias sit, e ab eterno s. e quod existentias
sit etiã producunt, et in tempore gº nullam habet a deus praeces
sione, sive durasione, et unitem.

Pr. 3º. u. le s. e sumatur pro rela
tione, s. e pro abstitudine intelligi nequit absq. partibus, q. respiciat
et ut terminum, et ut obiectum gº si na in eo stu n. het parta
quantumq. aliam habeat unitem, utique et nequit, q. a nulla rela
tio intelligi pot sine termino, ergo sine obiecto sit quod essen
tiam, parta u. neq. quod essentiam forent in eo stu, si na
n. esset adhuc contracta, tam per contrastionem illius constituant.

Obies 4º. na in eo pri
ori n. e contracta, e divisa, q. e abstracta et indivisa. Negatur
Contra gº ex negativa ferita n. colligitur afirmativa infinita,
si ponantur parte reduplicantes (de se s[ecundu]m se.) gº licet
petrus s[ecundu]m se, et de se n. sit albus id n. satis e ut sit n.
albus, q. aliam albus esse pot, ita na in eo priori quamuis de
se n. sit contracta, tu per deus contracta e.

Obies 5 na s[ecundu]m se in eo
stu multa conveniunt q. rata contingentia, ut n. exercitare
alit, n. gigni, n. corrumpi, n. ambulare gº etiam erit uni
tas prissinonis q. i gens e. Negatur ans, q. a via illa prata
natio conveniunt nã cõi in mede, stearia il n. nisi ratione
singulitem.

Obies 6
na s[ecundu]m se, ei quod essentiam e aliqd distinctum ad deus & trahentibus
gº het unitem, qua praescindat ab illis, et q. sit propria rei illis q.
prati etiamnum deus invenibus, Numerica u. rei cõi n. competit.
Negatur cõit, q. a abrenitate prati id het, etiam quando e con
tracta in sis trias, Cui emergersit s[ecundu]m essua a inferiori
distincta distio nã s[ecundu]m essua n. infert praecisionem.

Obies 7

Aptitudo ē prior nā, quam actus, sd actus antecedit opeㇾationē intlūs, ḡ et aptitudo. Distinguo mi actus qui n̄ ē proprius ulis antecedit opeㇾatioēm intlūs conce mi: actus qui sit proprius ulis nē mi. ḡ actus ulis n̄ ē eē utcunq̄ in multis, sd eē unū in multis n̄ fit autem unum ante operationem intlūs.

Instabis: Intellectus n̄ pōt efficere in rebus identitatem, ita ut unum dicatr eē aliud, ḡ identitas, q̄ ē actus ulis, convenit nāe absq̄ operatiōe intlūs. nego tr conc, q̄a actus ulis ē mixtus. Nam debet hēt nā entitatem identificatam cum ppp, ab intlū ū participat unitem precisionis, et pōem proprium rei ulis.

Obies Ꝯ aptitudines rerum diversarū sū inr se diversae, ḡ ipsis in communi actus ē eē in multis lapidibus, n̄ uº in multis hominibus, sd un precisiuis diversitas fiarum, proveniunt etiam fr[...], ḡ cum eē hant illam aptitudinum diversitatē ex se ipsis, debet etiam aptitudines uendicabunt. Distinguo consequens uindicabunt sibi aptitudines proprias ulis, nego cōnc: n̄ proprias, conce cōnc. Nam debet res hēre q̄dam proportionē, q̄ consistit in abendo eadem unitate fiali, atq̄ fundum ē remotū aptitudinis prox̄e, quam ab intlū nā pro diversitate fundi consequitr

Art 4us
quid existimandum sit de nā in 2º stū

Sit unica Clo: Nā in stū contractionis s.e in eē reali et actualis existentia, s.e in eē potentiali consideretr, ulis eē n̄ pōt. Pn̄ q̄a contractio directe et immediate repugnat unitati precisionis et aptitudini, in qua ute consistit, ḡ nā prout contracta n̄ pōt eē ulis.

Obies 1º ute actuale, q̄d ē nā prout in oibus suis inferioribus sit, ac sic reperitr, hēt unitem quam maiorē fiali, et proportionatum uli, sat actuali, ḡ in eo stu sub ista consideratione nā pōt ulis actualis raoem hēre

LIVRARIA DA UNIVERSIDADE

LIVRARIA DA UNIVERSIDADE

Negatur ans. quia talis unitas fictitia est, et semper relinquit naturam multiplicem, cum non auferat ab ea rationem cuiusdam aggregati, ut unitas quae in acervo lapidum, in domo et in exercitibus reperitur.

Obiicies 2o Nulla potentia deperditur per veniam actum, quia natura in statu contractionis retinet aptitudinem, ut sit in omnibus, et singulis individuis, ita ut secundum unam sui partem faciat naturam aptam esse in hoc inferiori, per aliam in alio. Distinguo ans.: nulla potentia, quae per veniam actum perficitur, destruitur per illum, ut ss. quae ad receptionem, et productionem formae ordinantur, concedo ans.: Nulla potentia quae sit ad amissionem et divisionem, ut ss. plerumque nego, quia in quantitate ad divisionem, in homine ad mortem, destruuntur per veniam actum, nego ans. Vnde potentia quae est in natura abstracta, ut dividatur intra inferiora per actum deperditum, manent vero in eadem natura singulae aptitudines, ut sit in singulis individuis, quia istae non tenent divisione rei, sed nudam eius cum dicta individuante conversionem, per quam natura perficitur, sed aptitudines ut es non ss. quia ad essendum in singulis tamen singulae deserviunt.

Obiicies 3o particula datur a parte rei ante ullam intellectus operationem, cum detur etiam a parte rei in eisdem finitum partis, quod est determinatio, et participatio sui ulterius, quae cum hoc sit forma aliquid universale debet illis assignari a parte rei, quod est universale actuale. Negatur ans., quia a parte ulterius non fit tale nisi post ulterius, ut dicitur, participationem, quae supponit [illegible] abstractionem per intellectum.

Quando vero Aristoteles dixit universale esse unum in multis, intellexit esse unum per intellectum, et multiplex, non vero unum a parte rei. Porphyrius dicens plures homines participatione speciei esse unum hominem, intelligendus est fundamentaliter. Damascenus vero docens ideo naturam univam in specie non fuisse a Deo assumptam, quia non assumpsit omnia eius individua, recte loquitur, quia unio hypostatica non poterat ad speciem in communi, ut sic, terminari. At Divus Thomas quod dixit naturam communem facere rationem speciei secundum quod est in omnibus individuis, locutus est vulgari more, ut patet ex dictis ipsius in 2o dist. 3a q. 2a art. 2o.

Art. 3us

Vtrum natura sit capax in 3o statu sit univa. Et: Natura in 3o statu est perfecte universalis. Haec est communissima

Rei. Pr qa nã e p̃cisa a suis inferioribus, cu absq differentiis representetur, ac proinde etiam e apta ad essendum in pluribus per identitatem, ac de illis praedicandum ut nali, directa, finalis per abstractione, q̃ oia requirita hec ad uam ulitem.

Obies 1° obtum n̄ accipit unitem ab spẽ, et conceptu, sd spẽs et conceptus ab obto tanquam a sua mensura, et exemplari; q̃ intellectus per spẽm indivisibilem, l conceptum n̄ tribuit nãe unitem precisionis. Distin ant. obtum coẽ n̄ accipit ab spẽ l conceptu unitem entitativam, seu realem, sd spẽs et conceptus ab obto, a quo specificantur, conce ant. n̄ accipit unitem ratem, seu quasi numeralem, q̃ precisionis dicitur, q̃ illi sine dicitur cognoscitivo, l representative, nego ant.

Instabis si nã accipit unitem ab specie, l concepto, totiesque specie nã une per spẽs spẽs l conceptus eam representantes ab inferioribus abstractam, cum ab multiplicentur etiã obtivae unitates, et ad multiplicationem rei realis constet entia realia multiplicari; alioquin etiam dicendum erit eandem unitem, ex quo accipit ho p̃cendere, in huia nã per p̃cisio perseverasse qd dicendu e n̄ accipere nãm ab spẽ, conceptu unitem. Rñ ant. q̃ etiã obtua e extrinseca ens rationis, ac proinde ad illius multiplicationem ens rationis n̄ multiplicatur: et id etiam mirum n̄ e perseverasse eodem existente obiecto idem ens rationis semper permanere, cum sola cognitio effectiva varietur, in ente rt reali aliter res hẽt cum realis existentia illi sit intrinseca.

Obies 2° obtum cumsit causa externa finalis potentiae, et aptum debet ẽe prior ipsa, q̃ ute qo e obtum praecedens intellectum n̄ fit ab intellectu, sd illum praecedit. Distin ant. debet ẽe prius g̃n rei, q̃ debitur obtum, 3 j hoc, conce ant. quoad mãm, quem induit dum ob inte intellectus, nego ant. q̃ id habere pot, nisi ab intellectu.

Obies 3° nã in 3° statu n̄ hẽt identitatem cu suis inferioribus, un de illis, uersi pot affirmari, sd perfectu ule requiritur, ut possit de illis affirmari q̃ qo. Distin mi. ut possit de illis affirmari in eodem statu, in quo e ule, nego mi: in diverso statu conce mi: Nam status abstractionis n̄ destruit statum contractionis, et identitatem nãe cu inferioribus a parte rei

in mo ulam supponit

Art. 6

quo pō dissoluende sint quęs ab Porphirio excitatę

Explicatis q̄ōnibus, quas 3 excitavit Porphirius de universali et sensibili, quas ęque indecisas reliquit. 1a ē an gña et spēs sint intrinsecū rā, aut in solis nudisq. conceptibus. Sed n̄ in solis nudisq. conceptibus sed etiam interiorem rā. existere, tum pōd. dīr de rebus veris, per quas dili gentiū in mundo existe, ut hō de Platone, tum q̄a ipsa per se sī entia realia, sicut perentum á singlibus dicta.

2a ē, an sint Corpora vel incorporea. Sed oīa realr ē transcōlr corporea existunt, praeterquam quiddam quod extra ē indiffer ad corpus ē ad spūm, ideoq. tam extr n̄ in dividit. Sed tū per corpus intelligatr spēs quantitatis, oīa gña et spēs entium sensibilium hanc ut propriam paēm sibi vendicant, quam n̄ immediate per se consequuntr, sed per singlia.

3a ē In rebus sensibilibus an ab iis separata existant. Sed ita ē i rebus sensibilibus conjuncta et substita, ut nec divinitus ab iisdem valeant separari cū sint ess̄r mat̄ia, ē sensibilia, alioquin idem á se ipso posset abjungi.

Si tū n̄ uniusmodi quęs ab sē propones de quibuslibet gñibus, et spēbus: ad iam respondeo oīa ulia in mundo ēē, aut per se cū singularibus identificata, aut ī iīe subiectorum, ergo dicuntr: ad 2am dīm alia Corporia ēē, ut dictum ē alia incorporalia, ut substa spūales, aiā, item spūalia, et entia rōis. ad 3am Dico sensibilibus ēē conjuncta n̄ ulla, ut corpora, corporalia; alia n̄ ulla ū separata penitus existē, ut substa spūales, et earum aīa. Sed de uli formalir abstracto q̄ōes fiant, verum ē in nudis conceptibus ēē, corporis expers, et sensibilibus separatum, cum in negaōnibus, privaōis, et relaōnibus consistat, quod rebus conveniunt per actum ē mera sunt entia rōis.

Questio 5a

Cuius poā ministerio fiat rei ulis abstractio.

Art. 1us

De quo abstractio que sit in presenti sermo

Abstractio est unius ab alio separatio. Dividitur in realem, qua unum ab alio reipsa se iungitur, dummodo utrumque post separationem remaneat, ut Deus ab omni; et in intentionalem, qua unum ab alio per intellectum separatur, licet in re coniunctum idem perseveret: hec duplex est, altera negativa, in qua nimirum unum de alio simpliciter vel secundum falso negamus, ut (Cygnus non est niger) (Cygnus non est albus); altera persitiva, qua unum ex pluribus aliquo modo inter se conexis ita cognoscimus ut de alio, de aliis non cogitemus, ita hominem cognosco nihil de Deo, individuis, Petro et Paulo, et cetera. Curanda de qua verum est probo quia non abstraentium non est mendacium: Sicut separati in actualem et habitualem, hec per operationem, illa per actualem cognitionem, et precisiva per simplicem apprehensionem fabulator.

Precisiva abstractio propria est universalis. 1o universalis abstractio nec debet secum pati falsitatem, nec negationem, sed non excludit realem identitatem: negativa vero abstractio falsa esse potest, ut (ingenium non ponitur), et identitati repugnat, cum sit non maledicentis.

Notabis 1o superiora sine inferioribus ideo esse concipit posse, quia ea non includant, inferiora sine superioribus non posse, ergo ea extra includant. Notabis 2o potentias appetentes, cum ex multis rebus inter se conexis unum expetessunt reliquis omissis, non facere abstractionem, quia res ad se non atrahunt per operationem sed in eas feruntur per amorem.

Art. 2us

quo potentia hec universalis abstractio efficiatur

Notabis 1o in hoc preter potentias sensitivas externas dari duos internos, quorum unus in 1o celebri parte consistit dictus sensus communis, quo omnia sensum externorum obiecta cognoscit: secundus reliquam cerebri partem occupat, et phantasia nuncupatur, quo ipsa per sensum communem transit etiam in absentia cognoscit. Duplex preterea est in animo intellectus, alter qui species intelligibiles facit cum fantasmate ex

12

prius negotiat, ideo intellectus agens apellatur: Alter qui has species in se recipit eorumque conversu ad intellectus elicit intellectiones, sic in se recipiendas. Unde intellectus patiens, seu possibilis vocatur.

Notabis 2o sensum, qui corpori affixus est, solum singularia percipere, ut hoc album, in istum vel illum locum singulare ut aliqua quae attingere: Unde ad intellectum, non ad sensum ultra abstractio spectat, cum res omnis sine individuis condicionibus per eam sit ratio conspicienda.

Offertur igitur se aliquid individuum sensibile v.g. hoc album, quod externo impressionis videlicet suam speciem, qua oculus infectus elicit visionem albi; ex visione vero per foramina quae ad oculos ensum commune ducunt, et nervi optici vocantur, dimanat cum aliqua modificatione alia species idem album representans, per quam sensus communis fiat ejusdem albi notitiam. Qua quidem notitia rursus species in phantasiam imprimitur, ideo phantasma impressum nuncupatur, cujus concursu illa ad intellectum ejusdem albi cognitionem propriam exprimit, et propterea phantasma expressum dicitur: Sed quia materiale est, proinde ad se solo speciem spiritualem imprimendam in patientem intellectum producere nequit, ideo opportet advocato intellectus agentis, qui eam eliciat, ad auxilio: qua tandem intelligibili specie imbutus possibilis, seu patiens intellectus positivam ultra abstractionem operatur.

Art. 3us

Utrum natura communis sit formaliter universalis in se per intellegibilis.

Notabis 1o in secundo speciem intelligibilem dupliciter representare naturam communem ejus individui, quod in phantasmate relucebat, cum conditionibus singularibus relictis: in prima vero specie tantum representare solam ejus individui naturam singularem, unde in prima operatione intellectus patiens 1o intuitive fiat cognitionem rei communis, et deinde aut pluribus speciebus inter se collatis, aut speciali dictam relicta non ulterius elicit conceptum: in 2a vero sola 1o intellectus cognoscit singularem obiectum, deinde aut relicta dicta individuante, aut pluribus individuis cognitis, et inter se comparatis, separatoque illo gradu, in quo omnia conveniunt, naturam communem fit intellectione.

Notabis 2o ule fcalr at 5o dictum e, subgenere, et proaestum me cum unitate, et prosula relatione ad gar

tia. Notabis 3o neges et privationes e in subis et mere negative, quo pacto nit aliud e negaoem ee in subto, quam n ee in eo fcam negatam: et admiin positui, g° nimirum negatio per ullum concipit ad muin fia positive, removentis alium ab eodem subto, ut tenebre in aere ad instar veli nigri lucem expellentis.

Dico igr 1o: Uls fcalr absolutum mere negative siemptum exiit in gpe intigibili ante omnem actum intellectus pacientis. Pr 1o qt in eo gpe aparet na libera ab orbis diis contrahentibus, in quo consistit unitas precisionis, g nit aliud e, quam dicarem natura et cont sine repugnatia ad essendum in multis, cu nulli sit addita, in qua consistit aptitudo, 5e indetias et indrias ad alium, g ibi totam ulis absolute mere negative a seti raoem aptualem gondet.

2o si ho ulis ita rel exiret, ut in ea gpe obiicit, eset ulis et idea platonis, q si obtis e ulis. 3o si intus cognoscat indem nie representatum, inveniat illu absq dubio, q sine illis represententer, et intus nit tribuit homini denovo, sd qd in eo gpe existit, apprehendit, g° in ea gpe ho n het dicas, q ing ulis.

Obies uls apsum mere negum e ens rationis, sd ens rais n exiit, nisi cognoscat, q ule appsum mere negum n pot actum exiie in gpe intigibili ante oem cognitionem. Dstin mia e ens rais mere negum conce mia: e ens raois positivum, et admiin positui, nego mia. At uo, d ens raois mere negum satis e, qd aliquam presupponat intis opera oem, deonovo n addit fia negata, g° hoc ipsum, ac sit e illius ee: tn ad ens raois positivum, et ominim positui, requirit oio intis cognio, in qua obtive existat, q aliud ee n het, nisi dicitis intui cognoscens.

Dico 2o uls fcalr positivum, et admiin positui, 5e ut positum sumatur, sd ut relatum, in gpe intigibili n dat quoad existiam, sd quoad veniam, indem reperitur. Pr 1a ad existiam requiritur propia cognio entis raois, ad convenientiam n sit ultima disposio, seu proximum fientum, ita ut nit d[...]

31

per ter fra productionem, ut dicatur fra coire subito, sed in ea spie ita e non des porta ad utilitem potentiam, ut nil debeat per ter intus cognitionem per quam fit unitas pota, q in ea loie no. De hoc tn latius qui sequenti art 3o.

Contes ex dictis eos, qui negant 3 te ex ire spe intelligibili, et loqui in scholis quaestione de repraesentatione singularium, et si loquantur in spe dicti tho, intelligendos ee de ut potentiae, aut p modum potentiae, n ut de mente negatio,

Quaestio 6a
De existentia ulti rerum:
Art 1us

Quid sit ens rationis et quomodo existat

Ens rationis e id, quod solum habet ee obiective in intellectu. Notabis q triplicit rem posse distinguendere. 1o effective tm, ut oia artefacta: 2o effective et subiective sit, ut conceptus, et subiective tm, ut species impressa, 3o obiective tm, ut oia, quae ab eo cognoscuntur, n tn ab eo fiunt, neque dependentia ut per haec et habent suum ee reale per illud effectivum, quo aliquo sunt, cum mente coniungunt, qualiaiis oia entia realia, et nullum aliud ee habent per tn obiectum, ita ut se dante eorum intellectuali apprehensione protinus evanescant, Cuiusmodi s. oia entia rationis.

Obies 1o entia rationis debent habere Cam efficientem, cum de novo intelligantur, et nil praeter deum habeat ee aste, q n bene dixit solum obiective gendere ab intellectu, Cum nulla alia Ca apparet, a qua effective dependeant. Distinguo ans debent habere Cam efficientem remotam, conia ans; proximam nego ans: Sed tn n debent habere Cam efficientem, inquantum ee reale participant, q ois effectio cu sit actio realis, terminatur ad aliquod ee reale, entia ut rationis n participant ee reale, nisi in imaginem, qua repraesentantur, et in qua obiective existunt, et in qui hanc imaginem efficit, remote dici potest Ca eorum effectiva.

Obies 2o etiam 3 ... facit entia rationis, quia pa, q ordinat unum ad aliud, in quod sim se ordinatum n e tribuit illi rationem rationis, sed actiter aliquod medium dici

git ad finem n̄ nullum, ut deum ad creām, q̄ ens rāoīs n̄ gendet
sed abitu. Negat maī q̄a ens raois d'r ens inaīā, hoc ē in ima
gine, quia volūtas n̄ facit operando, fingēq̄ ad mūnerem, voluntas n̄ fer
tr in ens, sed in bonum; dein voluntas n̄ dirigit unum in aliud, quo amor
unum ppt aliud, sed supponit q̄ intellectum unum apprehendit ut bonum ppter aliud, et
id amore prosequitr.

Dico 1o quodlibet ens raois exit
1o in eo conceptu, quo percipitr ut ens id, qd s̄m se, seu a p̄ē
rei, nihil ē. Pr q̄a ens reale 1o ē in mundo per eam actionem, quā pro
ducitr, sed in ente raois cognitio ēēt actio productiva entis realis, cum
per eam ponatr eius ēē obiectiva, in qua totum illius ēē consistit, ergo
cognitione quā percipitr, 1o exsistit.

Dico 2o relatio raois exit 1o
in conceptu formaliter comparativo. Pr q̄a solus conceptus formaliter comparativus
1o repraesentat relationem, sed ens raois n̄ exit, nisi in conceptu, in quo
repraesentatr, cum n̄ habeat aliud ēē ppter repraesentatum, seu obiectum, ergo

Obies 3o conceptus quo relatio
seu formalis comparatio percipitr, n̄ ē comparativus, q̄a n̄ attribuit unum
alteri, sed cognoscit iam attributum, qo in eo exit 1o relatio, seu co
paratio. Distinguo ans n̄ ē ille conceptus materialiter comparativus, conc
ans: n̄ ē formaliter comparativus, nego ans: nam qdo ego dico paries ē
albus, facio materialem, et formalem comparationem attribuendo praedicatum subiecto,
n̄ tn̄ cognosco formalem comparationem, nisi per alium conceptum, quo percipio
ipsa extrema ut comparata, et solam ipsam comparationem extremorum.

Artic. 2us
quotuplex sit ens raois

Sit 3ma Cclo: duplex ē ens raois, Negatio nimi
rum privatio, et relatio. Pr 1o experientia qdo affirmamus
aliquam negationem de aliquo subiecto, sive aptio ad formam negatam sive
inepto, semper eam concipimus ut formam inibi exsistentem, quae efficiat
declarationem, ut infirmitatem caecitatem, et quidem concipimus aliqua duo
extrema ad invicem ordinata, et qo ia ea alr intelligere, et qa illius
ordinis aliquod habere fundamentum, sed realem ~~unum~~ ordinem n̄ habeant ut
hō in ordine ad partibus, tunc eam concipimus, qui n̄ habet aliud ēē, nisi
obiective in intellectu, et proinde rationis ē.

411

Dr 2o quia verbum est per quod ingredimur ... ratem per desubto affirmamus, denotat aliquam actualitem, seu aliquid esse, non reale sed rationis.

Obies 1o entia rationis non sunt negationes, quia privatio et negatio non sunt entia rationis, cum sint negationes. Distinguo antecedens, non sunt negationes prout mente concipiuntur ad modum entis positivi, concedo antecedens: non sunt negationes a parte rei, nego antecedens. Quia non nominarentur de ... etiam quod alienum esse ab illa assignent.

Instabis, negatio et privatio eiusdem ... non differunt nisi ... penes connotationem, sed non connotationem quod ... in subiecto, quia saltem non efficiunt duo membra inductione entis rationis. Negatur antecedens, differunt non ... ex diverso modo essendi et concipiendi, quia privatio semper concipitur in subiecto, negatio non ita: quia non alia imitatur modum existendi per se, alia modum existendi in alio, quae sunt ... diversi.

Obies 2o negationes et privationes existunt in rebus ante omnem intellectus operationem, ergo non habent esse ... obiective in intellectu, quia non sunt entia rationis. Distinguo antecedens, existunt in rebus ante omnem intellectus operationem per existentiam mere negativam, concedo antecedens: per existentiam aliquam realem positivam, nego antecedens. At ... ut non essent entia rationis deberent ante intellectus operationem habere aliquod esse reale positivum: et impossibile dicitur esse non entia, dari in rebus a parte rei ...

Obies 3o figmenta, ut chimera non habent aliud esse quam obiectivum quia ... ... aliud, ... concipiuntur, ... et reales supponant, ... composita sunt in ... conceptibus, quia ... membrum entis rationis. R. 1o de figmentis non curasse philosophos, quia non habent in ratione ... 2o ... ad unum ex tribus membris assignatis pro modo fictionis, seu ad instar negationis, seu ad instar relationis, aut privationis, ut chimera, relatio identitatis inter Socratem et Michaelem.

Articulus 3us

Qualitas relativa existat in ... intelligibile an in conceptu

Dico 1o relatio ... non exit ... ... apprehendatur ...

quo comptu comparatio. Hoc evidenter q̄r argumentis argũs ĩ factũ q.e precedenti art 30 § 0 Dico 2.o et in presenti Arto 1o item §§0 Dico 2o.

Obies 1o ubi preuium insubiecto dantr oia necessaria ad statim n̄ sol convenit, sed etiam resultat fra in eo g.o ut in nia representata in sp̄e. Ĩ comptu dentr oia requisita ad relaoem, ibi dabitr relaõ. Distingo añs, in productioe nali, Concedo añs: In productione libera, et congenti, nego añs: g.a in productioni nalĩ necessario sequitr actio, n̄ ita in libera, et contingẽ ẽ, qualis ẽ cognio relaõis.

Dico 2o Nec in sp̄e intelligibili, ĩ in comptu abstti diuis representato statim convenit relaõ ulis. Hoc etiam probata ẽ in loco citato quis precedentis: et confirmatur exemplo: g.o relaõ Creatoris, q ratioẽ ẽ, post aoem creandi, de ilius proximũ fruntium, nullo intellectu cogitante, Deo convenit. Cum hoc predicatio sit fiolis, Deus ẽ Creator, et iõ desumitr debeat a relaõe sat convenientem, g.o similiter in relaõe ulis.

Obies 2o Oẽ pratum coit subto aut ex natl comprehensione, aut ex aliqua aõe, qua ẽ per se ĩ raõe alterius subto coniungr, sed 1o mõ n̄ coit relaõ, ut patet, n̄ 2o g.a altroem intuis, q quam sic mõ productis, adhuc in eo sta n̄ habent, g.o nullo mõ tunc coit rõe. Negatr maior, Coit .n. etiam pratum raõe actionum precedentium, ipsius productionem, et iõe dispoiim, q ad ipsum conducunt, et n̄ raõe solius productiõis.

Instabis: ens raõis antequam existat, nil ẽ, q nihili rei tunc pot coiẽ. Negõ conĩ, nam convenitur ẽ ius, et ex qua ex sp̄e mõ sic representate, ut actu riat = partha, hoc fiat ponite una, et poterit ẽ ẽ unilis, g.a eodẽ mõ de actitudine et de unitate ẽ philosophandũ, nec obstat ẽẽ nil relaoem pro eo tempore, nam etiam albedo convenit cygno posito ficto proximo, et sit antequam produciatur x.a coim sententiam nil ẽ.

Art 4us.

Utrum Na Cois conservet unitem in actuali predicaõe.

[15]

Sit unica Clo affirmativa. Pr 1o q. nãa in compta, quod deus inferioribus predicatr, natura e abstracta, aliquin n. ho. s.m se, sed hic aut ille ho predicaretr, cui representaretr Contrarium, q. pro predicat. ulis e.
2o q.a predicatio n. mutat representaoem compty, q. p.to formo unum compt.m nãe pitrige, et aliam defecto, deinde hoem de P.etro pentagulum verbaliter enuntio, adue manet nãa precisa intangibi.

Obies 1o propositio indicativa e simplex comptus, q. in ea n. relucet nãa abstracta, et in eodem compta n. pot representari sit abstracta et contracta. Dist. tn. ans, e simplex, soluo, conce ans: e simplex virtute nego ans. Nam virtute e complexum, quod, e predicatum representat cum ordine ad subiectum, ac proin nãm ex pte pred. abstractam, ex pte subi contractam ostendit, sicut spes angelorum nãm coem perfecte persam, et singlem, sit representant.

Obies 2o Nãa n. e ulis nisi sit indiferens ad oia inferiora, sed in predicatione determinatr ad unum q. ibi n. e ulis. Dist. mai: Determinatr diuna extrinsice, conce mi: intrinsice nego mi. Representari n. determinatam ad unum intrinsice e representari ut comunicatam in eodem compta cu dino singli: representari et extrinsice determinatam, e representari in eodem, et dirso compta liberam indiferensia ordinatam tn. ad illam.

Obies 3o Nãa n. e ulis nisi in suppositione simplici, q.a tunc sit accipit pro immediatis signis exclusis secundariis, siue indiuis, sed in p.roe habet suppositionem absolutam, cu n. excludat indiua, q. n. e ulis. Negr. Mai, q. etiam suppositione personali, quod pro aliis singlibus immediate sumit, ulis e, dummodo representetr ab iisdem predicto, et suppositio compty cu sit ad libitum cognoscentis e illi extrinseca, et n. mutat intrinsecam eiusdem compty representaoem, q. nãm adis liberam ostendit.

Questio 7a

Qualis sit ulis divisio ulis generatas spes.

Art. ius

Num divisio sit adequata

No. 2 aliis et praedicabilia quondam ad minimum extendi; sed ibi bein duo multiplicari, quia ut absolutum est aptitudo, seu potentia, cuius actus est identitas cum suis inferioribus, potentia ut partes sunt designatio et multiplicatio: ut ut relativum conferuntur et per actum ad aliud autem est aptitudo, unde quot inveneremus aptitudines totidem relationes concedemus: denique probabilitas est gratiosus, ac proinde etiam multiplicanda sunt praedicabilia ad eorum multiplicationem.

Sit 3 nulla Concl.: Ista nec plura sunt nec paucora quam quinque assignata. Pr. quia quod est idem cum aliquo aut idem essentialiter totum, et est species, aut essentialiter partialiter, et per minimum potentia seu modi, et est genus. Sive per minimum formam, habitus et est differentia, aut est idem accidentaliter naturaliter et est proprium, aut contingenter et est accidens. Alia identitas excogitari non potest, nec assignatio determinatur, quare est probata Concl.

Ex his colliges praedicabilia inhaerere minimum: praedicabile aut dicitur in quid quid est, quod et importat totam naturam communem indivisis est species, vel partem tamen et est genus, aut in quale est ut essentialiter, et est differentia: vel accidentaliter ut naturaliter et est proprium, aut contingenter et est accidens.

Obies 1o praedicabilia plura sunt quam ista. Cum individuum quod non est universale quia non dicitur in [illegible] de multis praedicatur; quo ad Nego antecedens, quia caeterum aliquid de quo praedicatur, quamvis in eodem multiplicatur; quia probabilitas est proprietas uti.

Obies 2o Minimi praedicandi de 1a substantia sunt desunt, quia sequuntur modos essendi qui totidem sunt ut constat ex praecedentium collectione, quod totidem sunt praedicabilia. Negatur conclusio, quia non colligimus alia ex modis essendi praedicandi de 1a substantia sed ex modis essendi et praedicandi de quolibet in suo per ordinem ad essentiam non communis cum suo inferiori, et quolibet repente in substantia et accidente.

Obies 3o non minus modi essendi et praedicandi deriant intrinsice et extrinsice separabiliter et inseparabiliter quam naturalis et contingenter. quo faciunt diversa ista. Nego antecedens inseparabilia minima quia altio tanquam est et extrinseca immanens et intrinseca et ideo de subito congruo affectatur: alii duo minimi vel non deriant a congrua et naturali, vel deriam non faciunt identitatem.

Obies 4o praedicari in quid de pluribus differentibus specie et solo numero efficiunt duo praedicabilia, quia praedicari eodem modo inequale efficiunt alia duo. Nego antecedens, quia quia eiusdem quod non distinguuntur, sed per completa et incompleta —

16

praeci quia maior e identitas alicuius ~~dico~~ cu eo cuius totam essan continet siquidem omnino idem cu illo, quam cu eo, cuius hēt unam tm partem, qua n e omnino idem cu illo: et ee individuus spēe: Ratio n auget, nec minuit identitatem, equalem .n. connexionem, et identitatem hēt secundum, et tota cetera, quod hoc ingr. rio. illud ingr. spē. reperiatur

Obies 5o. gt mus dr unum affirmem eodem dr aliud, sed pastia ss infita, quia e ulia. Distin mai gt mus dr unum fitr, eodem dr aliud dr mai, malor, nego mai. Tn fitr tot ss spes ulys, gt grobus, sat immediati.

Obies 6o individuum uagum eadem roe dessp. prab, quo facit nouum ulem. Negatur cons, qua includit dnam in certam, et singlem. Tn e unum praleus, et singte, quod ule e n pot.

Obies 7o Artes 2o loquaum Cap 3 dat defoem ee quod prale et alibi tria tm ponit prata genus, proprium, et accens: item alibi atqua, gra, et spes, quo mo ess, mo paucibora facit ulia. Negatur cons, Artes n. in logicli tatus n agit de ulibus, sed mo de praelatis quibuscumque etiam complexis, inter quas ponit desfoem: mo de iis tm quod ad exuenda arga quaeq qq ob inseruiunt ad locos coes, propter sati e cire cognitionem essensialem, quod uenit noe gus, naturam et congem inalyus duobus continentem: In ultimo uero loco solt enumerat prata ingd;

Obies 8o spes n. dicit totam nam individui, quo praeus incomplete, nec dissicum agere praedicite. Constituit. Distin anis, n dicit totam nam singlem conc anis: n dicit totam nam cocm, nego anis: et hoc e complete praedicabilis, qui singlis dua ut insef. cardas, et ad spam impertinens ap. plus n carabr.

Art 2us

Num praeposita diuisio sit praedicabilis ingjus

Dico 1o ulc sumptum pro re substracta n e quis ad quinque spes vulgatus. Pr quia inr res, quod denorairi ulcs, quae sam ss sibi de, quod idem alsia, adque ut uniud e e pot.

Dico 2o ule fitr pro relaone aptitudine sitr n e qui ad spes vulgatas. Pr 1o qua aptitudo ger

Specs actus specificati, ad actus aptitudinum illum e atogiy, cum sit identitas prim. essentialis, prim alcidentalis, que univoce convenire n. possunt, q alterius e convenio simplr, altera sm qd. 2.o qa actus aptitudinis spe. qui, et aptitudinis, magis conveniunt inter se, quam cum actibus gen., spei et diff., qe univoce n. conveniunt:

Dico 3o ubi e fortr spes unitergressionis n. e gus adequans relatas spei. Pr. dictu, q. fiag. negatur d e conveniens prim essentialis, prim alcidentalis univoca ee n. pot: et unitates spesifice, aliter magis inter se conveniunt, quam cum unitatibus gen., spei et diff.

Dico 4o ubi e fortr spes relationis e gus adequans relatas spei. Pr. qa equatr participatr ab omibus, et ealiquis gen. conditionis sortitr, q. e. Ita stat, qui contendant ubi e gus et hoc est intelligendi: qui u. id inficiantur, deali in terminis primis asseronibus loquuntur.

Obies 1o gus e magis ubi, quam reliqua spes cum de plus praedicetur, q ubi relinuum n. equatr participatr. Negatur ans: e n. magis ubi, n. u. magis, ut quantitas bipalmaris e maior quantitas, n. magis quantitas, quam palmaris, et ho procerus maior ho, n. u. magis ho, quam pusillus.

Obies 2o relationes distinguuntur g fundamenta proxima, ad aptitudines, e unitates, q st fundamenta proxima relationum illis convenientibus atogise, q relationes n. possunt univoce convenire. Nego conseq: q n. requiritur conven. unitas infinitis proximis, quanta in fundamentis relationibus e, dum modo in mo referendi, ceterisque conditionibus omnino conveniant; ita n. exemplo spherarum relatio e univoca ad 4or causarum relationes, l earum proxima fundamenta sint atoga, q causae aliae sunt activi, complete, aliae mi subitales.

Obies 3o si ubi e gus continetur sub sua spe, et concipitur sub se ipso, nam cum gus praedicetur de omibus rebus, si ubi e gus, de illo praedicabitur, tamquam de spe sub subita, atqui e sub spe rationis etiam e sub gene illius spei, ita cum ubi sit cum gus generis illius spei, si e sub gene illius spe e etiam sub se ipso, qd gus illius spei q. e. D. ubi an ans: continetur sub sua spe, et conti sub se ipso accidentaliter, conice ans: essentialiter nego ans. Namque ia spes illius ostratr e ubi, ad ubi accidit e gus, ut qlbet alia nia substrata.

Obiectio

Si ule est genus hoc erit congeries, ibi te est genus; id fieri non potest quia Colligitur ex hac materia, genus est ule, congeries autem non colligitur ex materia, ergo ule non est genus. Nego minorem: quia illa propositio colligitur ex ea est in directa positione, et semper uera, cum at congeries est predicatio est uana, et non semper uera, nisi quando ule est abstractum.

Obiectio 5o genus predicatur de essentiale de naturis substantialis, ut de animali, planta etc. sed de ule predicari directe nequit cum sit species eiusdem ulis, ergo ule non genus. Distinguo minorem: Nequit de ule directe predicari ut est eius species, et genus essentialiter subiecta, Concedo minorem: ut est eius forma accidentalis per eadem attributa, nego minorem.

Art 3us

Num propositiones species infimae sint, et uniuersales in medio

Notabis speciem infimam esse illam, sub qua non colloquatur alia species, sed sola indiuidua: immediatam uero genus illam dici speciem, inter quam et genus alia non intercedit: Talis est homo, qui de solis indiuiduis predicatur, et animali immediate sub iicitur

Dico 1o propositiones species infimae sunt. Probatur quia propositiones non quidem, et singulae species, ac idealis, propositio nominis ulla finalis etc. ergo in singulis nisi quia genus est una tamen ratio non distincta ab ea quae est in alia non, et sic de ceteris, propterea quod species ulis est infima, et sic de aliis. Duplex argumentum quod hanc doctrinam fatile dissolues, si quod dicta sunt in 1o arto commentaris, ubi genus et speciem completam et incompletam praedari, omnia quae ulla potentiales, non formales identitatis distinguenda docuimus.

Dico 2o propositiones species uniuersalis sunt in mediate. Probatur quia ita ex illa ratione utitur in 2o articulo ita manifestum est dein quia si genus magis immediate ule in duo membra partiatur. Non erit maior ratio, cur potius in essentiale et accidentale, quam in ule in quo et in aequale diuidatur: et ex utraque diuisione sequitur unam speciem colloquari sub duobus generibus non subalternatim positis: Nam una erit sub ule essentiali, et sub ouniuersale inaequale, ergo etc. hoc absurdum admittenda est nostra doctrina, et immedia speciem Collectio.